

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor. fél évre 4 kor. negyed évre 2 korona.
Egy szám ára 16 fil. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 6 kor. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Becsek Aladár.

Főmunkatárs: **Cs. Szabó Kálmán.**

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 60 fil. Nyiltér sora 50. fil.
A hirdetés és nyiltér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

Munkaközösség.

Liberális miniszterek utat törtek a nőknek az önálló foglalkozáshoz, kiképezték oly szakmák művelésére, amelyet eddig csak a férfiak láttak el, hogy a minősítés egyenlőségével megnyissák a jogok egyenlőségét. A nők joga valósággá is vált, de a nők kenyere — az nincs meg.

Még fülünkbe cseng az öröm zaja, amelylyel a közvélemény Wlassics intézkedéseit fogadta; még ma is visszhangzanak a lelkes felköszöntők, a melyekkel a társadalom fölébredt lelkiismerete — mintha egy század mulasztását akarná jóvátenni — a női egyenjogúsítás bátor eszméjét ünnepelte; még tódulnak a leányok a szaktanfolyamokra, még egyre ostromolják a női gimnáziumokat, ezalatt pedig maga az élet kiméletlenül bezárja az ajtókat az új jövevények előtt és a felszabadult erők rohanó árja megtörlik a társadalom rideg konzervatizmusán. A nők részére nincs hely ebben a dolgozó világban s mindenfelől azt kiáltják: tessék tovább menni!

A miniszterek a nők kiképzése által mintegy obligót vállalnak, hogy az alkalmas erők az élet munkarendjében érvényre is jutnak. Egy váltót bocsájtanak ki, amelyet a nagyközönség tartoznék elfogadni. Ha azonban a társadalom elutasítóan viselkedik, ha a kormány erkölcsi obligóját nem hajlandó leszámítolni, ugy mindenestre humánusabb dolog a nők válságát megelőzni és megmenteni őket a csalódás keserűségétől.

Nehéz annak okát adni, hogy miért idegenkedik nálunk a társadalom a nőket a kellő helyen alkalmazni. Legkevésbé mulik azon, hogy

az illetők minősítése meg ne ütné a mértéket. Már az iskolában jól tanulnak és szorgalmuk többnyire példás. Tehetségüket sem vonták kétségbe senki. A hivatalokban pontosak, rendesek, becsületesek és megbízhatók. Igényeik sokkal kisebbek a férfiakénál — nem vonzza őket sem a korcsma, sem a kártya; költséges szenvedélyek ritkán vesznek rajtuk erőt. Teljesítik kötelességüket példásan, csekély bérért, anélkül, hogy zúgolódni, anélkül, hogy minduntalan sztrájkjal fenyegetőznének, minthogy a nő alaptermészete a béke, a türelem, az alkalmazkodás. És mégsem kapnak helyet.

Az állam megteszi a magáét. A kereskedelmi miniszterium nyitotta meg az alkalmat a nők előtt elsők, hogy a postán, a vasuton, a távirdákban a telefontalálkozást találjanak, és ezen az egyetlen zsilipen teljes erővel hőkölög az állást keresők hatalmas árja. Annyi már a képzett vasutas-kisasszony, hogy Hege-düs miniszter kénytelen megállítani az áradatot. Néhány évre beszüntette a pénztárkezelői tanfolyamot, hogy azalatt elhelyezhesse a régiebb növendékeket, akik már évek óta lesik azt a szerény barnakenyeret.

A hoppon maradt kisasszonyok pedig kénytelenek más ajtókon kopogtatni, a gyárak, vállalkozók, kereskedők, ügyvédek irodáiban, minden magánfoglalkoztató műhelyében, akikre most már kétszeres súlylyal hárul a kötelesség: a női erőt érvényesíteni, a mióta az állam egy időre levette róluk gondoskodó kezét.

Nincs helye többé az elméleti vitának, hogy pártoljuk-e a nők anyagi függetlenítését vagy sem. Nem a nőemancipáció filozófiai fel-fogása dönti el a kérdést. Egy adott helyzet

kényszerével kell számolnunk; a szegény nő társadalmi tehetetlenségének szomorú válsága áll előttünk, amely elől hangzatos elméletekkel kitérni nem lehet. Könnyű azt mondani, hogy csak hadd menjenek férjhez a leányok; hogy a családi körben van a nő igazi rendeltetése, hogy az önálló kereseti pálya kivételkénti őket egész nőiességükből, elvonja előlük a valódi boldogságot... Érti azt minden leány önmaga legjobban, de a mostoha sors rideg kényszere nem enged szabad választást. Vajjon elhagyta-e még a családi fészket az a leány, akinek a jómód, a szülői gondoskodás megadta függetlenségét? Fölcserele-e ifjúságának üde szórakozásait, föllázdozza-e játszi kedélyének színes örömeit az irodák szürke komorságáért addig a leány, ameddig egy kis remény tartja, hogy női hivatásának élhet, hogy magához méltó férjet talál?

Itt nem segít az okoskodás: itt cselekedni kell! Meg kell hallgatni azokat a leányokat, a kiket a létért való küzdelem fagyos szele kiűz a családi élet meleg tűzhelye mellől, hogy kezük munkájával szolgálják a férfit akit szerencsésebb társaik szívük melegével boldogítanak.

Be kell fogadni az emberi társadalom munkaközösségébe mindenkit, aki csak dolgozni tud, akinek megvan a képessége alkotni, megvan az akarata érvényesülni. A munkában egyenlő jogczimmel bír minden ember; férfi és nő egyaránt és a tehetségek versenyében annak kell érvényesülnie, aki érdemesebb.

Aki helyet ad az erősebb férfinak, szorítson helyet a nő részére is. Oh, mert mennyiszor növekszik meg a nőnek ereje kötelességeinek gyakorlásában és hányszor marad gyöngébb az „erős“ férfi!

Szürkület.

Szorosan egymás mellett haladtak, ritmikusan lépkedve az ifjú nő és a férfi. Messze-messze, hol a látóhatár a sűrű, nehéz ködbe vész, sehol senki, sehol egy élő lény, csak épen az imitt-amott szomoruan áldogáló levéltelen fűzfák csupasz, szürke galylai közt hallatja recsegő hangját egy-egy varju: kár, kár, kár...

A nap mindinkább tűnedezik el a hegyek mögé, — a tömött nyirkos köd lejjebb-lejjebb borul, hideg, sötét a hangtalan óriási róna. Az egész derékon szegi ketté a vasút; melynek sinein nagyritkán megmegcsillan a távozó nap halvány, bágyadt sugára, míg végre a távozó hatalmas égi testtel az is az egyhangu szürkeségbe vész. A töltés mind a két oldalát megszakítás nélküli, rengeteg nagy téreken mocsaras tó borítja, tele megbarnult száraz náddal, melyek a mint a kiméletlen téli szél végig suhan fölöttük, — vagy talán nehéz butykafejük súlyától is, — mintha a távol hegyek összes boszorkányai bójti bált rendeztek volna — hajlongtak jobbra-balra, össze-vissza, sajtósárga halk, suhogó, vihogó hangot adva.

— Nem véletlenség, Erzszi, — folytatja a férfi a megkezdett párbeszédet, — nem véletlenségből vagyok itt, s nem is véletlenül találkoztunk. Kerestem magát, vissza jöttem, magáért jöttem vissza Erzszi, és ha maga az a nő, a kinek én ismertem, — ha régi a szívében, ha megőrizte az én számomra azt a drága szívet, akkor elfelejti a töllem szenvedett sérelmet, megbocsát nekem, velem jön, eljön az

én nehéz küzdelmekkel szerzett otthonomba, s lesz az, a mi ottan maga nélkül örökkön örökké hiányozni fog: napsugár.

És azalatt míg beszélt a nő karját karjába ölté, s igyekezett szeméi közé nézni, a nő nem sötötte le azokat, egyszerűen, nyugodtan fogadta a vizsgálódó ideges tekintetet. Teljesen összeillő szép pár volt. A férfi majdnem egy fejjel magasabb, mint a nő, vállas, délczeg termetű, a nő a legszebb közepes alak, életerős és mégis sugár, a fiatal leányok hajlékonyságával és a nagyvilági hölgy előkelő mozdulataival. Arczából nem sok látható, apró fülcskéinek még a rózsaszínű hegyecskei is majd hogy el nem vesznek a magas, szürke „a la Start“ prém gallérban; azonfelül még fátyol is takarja, hanem a szemek... no azok a beszédes, nagy szürke szemek megérdemelték, hogy kísérlőjük egy pillanatra megállva vizsgálódva, kémlelve pillantson beléjük.

A lány tekintete csendesesen siklott végig a beszélőn, aztán beleveszett a vigasztalan, sötét szürkeségbe, halkán, monoton hangon válaszolt:

— Anélkül a napsugár nélkül jó soká meg volt Jenő.

A férfi arra némi türelmetlenséget árult el, — kicsit emeltebb hangon folytatta:

— De most akarom az én sugáromat; a mely az enyém egészen, visszavonhatatlanul enyém. Akarom, és el is viszem.

— Lásza, Jenő, — monja a leány, furcsa, rövid kis nevetés félét hallatva, — lásza amott a letűnő napot? Hiába könyörgök én, a gyöngé nő, és hiába parancsol ön, az erős férfi — csak megy az

a maga útján, minket itt hagyva a sötét éjszakában, a föld teke tulsó oldalán nyujt meleget, világosságot, életet. Hiába sovároga vissza a hervadt rózsza mellett annak bimbókorát; miért nem szakította le, mikor teljes pompájában — és nem tagadom, éppen az ön számára, csak is az az ön számára — virágozott?

— Hogy miért nem szakítottam le? Oh gyermek, gyermek! Hogy magyarázzam én ezt meg? Hogy tudjam megérfeteni, összeegyeztetni egy ifjú leány észjárásával, — kitől övéi féltékeny gondal távol tartották mindazt, a mi az élet, a lázas küzdelmekkel teljes élet; hogy fogja fel az, mi az ámbicziója a férfinak, miféle tervei vannak, mikkel és mik ellen küzd? Nem tehet az ember mindig saját akarata szerint Erzszi, a sors, a végzet némelykor oly megfoghatatlan fordulatot ad életünknek, oly akadályokat gördít elibünk, melylyel szemben teljesen tehetetlenek vagyunk.

— Igaz, az megeshetik Jenő, a sors üzhet játékot, a balvégzet üldözheti az embert, reményeiben csalódhat, föltételeiben hátráltathatják, de mi köze mindehhez a szerelemnek? semmi, de semmi ki nem irthatja, el nem némithatja a szívből a szerelemet, ha ugyan lett volna ott valami afféle, a mi megérdemli azt a nevet.

— Kétkelkedsz ebben édesem, kicsi aranyos Erzsikém? Ha szívében benne nem lett volna a szerelem és benne nem volna olthatatlanul, miért jöttem volna utánad most?

— Hogy most mit érez irántam? Ezt valóban megérdemelné elemezni; utánam jön most, a sze-

A székely emlékoszlop.

Niobei könnyekkel öntözött kicsiny hazarészünk, Erdély s különösen ennek délkeleti része: a Székelyföld félszázaddal ezelőtt magára irányította az egész magyar haza figyelmét.

Évszázadokon keresztül Erdély számottevő szerepet vitt a magyar nemzet történetében, s nem egyszer a magyarságnak, a nemzeti irodalomnak s a magyar állameszmének mentővéra volt s mégis csak egy 48 volt képes arra, hogy e kies országrész iránt figyelmet, rokonszenvet ébresszen.

A 48–49-iki szabadságharcnak kellett eljőnie, hogy Erdély, melynek akkori sorsa igazán vadregényes volt, felköltse az érdeklődést, rokonszenvet ébresszen maga iránt.

Agyagfalva, Kézdi-Vásárhely, Magyarország e Spártája, Piski, Segesvár és annyi sok más név tesz tanúságot Erdélynek, különösen pedig a Székelyföldnek a szabadságharcban való szerepléséről.

Ötven év repült el immár azóta, félszázad hanyatlott le az idők végtelenségébe s az akkori emberek közül már csak néhányan élnek, mint a nagy időknek hátramaradt mohikánjai, ámde a fentebbi nevek említésénél, vagy egyszerű elgondolásánál felrajzanak előttünk a daliás idők emlékei, szemünk előtt folynak le azok az epopeába illő, titáni események.

Agyagfalvi térség, székelység Rákosmezeje köszöntlek! Letarolt meződön már 51 év óta sivit végig az alkonyi szellő, megrázva a száraz avart, 51 év óta locsognak tovább a Küküllő hullámai csendes téreiden és én mégis látom a székely nép ezreit. Látom, mint gyülekeznek a hűnivadékok ez utolsó nagy nemzeti gyűlésre, félbeszakítva saját munkájukat, csak hogy megvédelmezzék a hazát és a megtámadott Uniót. Feltűnik emlékezetemben Berzenczei László tisztas alakja, kinek lelkes felhívására mintegy 60 ezer székely nyüzsg e szent téren. Látom Mikó Imrét, Erdély hirneves kincstárosát s halom azt a zúgó éljent, melynek közepette a gyűlést megnyitja. Tanuja vagyok annak a szent és magasztos esküvésnek, melyben fogadalmat tesznek a királynak s tanuja vagyok annak az alkotmányos tanácskozásnak, melyet Erdély szomorú sorsa felett folytatnak.

Majd ismét látom Berzenczei László daliás alakját s halom menydörgő szónoklatát, melyre a székely nép lelkes elszántsága lesz a felelet. Hallom

gény sorsban élő leányt óhajtja feleségül a magas rangu államhivatalnok, holott tálcán viszik elébe az előnyösnél-előnyösebb házassági ajánlatokat? Ez valóban probléma, de hogy itt hagyott egy bucsuszó, egy betű nélkül „akkor” — eh, jobb arról nem is beszélni.

— Nem tudom magamnak sem megfejtani miért mentem úgy el Erzsit, sokat, sokat gondolkoztam rajta, de igazán nem tudom miféle, tudtomon kívül bennem lakozó démon vitt rá.

— Én is sokat gondolkoztam, oh, hisz engedett ön időt hozzá eleget, — füzé tovább a leány, hangja nem volt többé monoton, bár most is halkan beszélt, de minden erőlködése dacára is átértett rajta a keserűség, — és biztosítom, hogy tisztába jöttem vele, oh egészen tisztába: az egyszerű, igénytelen kis leány jó volt az itteni járás kis szolgabirójának, nemcsak, hanem még arra is fáradságot vett, hogy nekem szerelmet szünlelve, az én szivemben is forró, olthatatlan szerelmet ébresszen... ám változott a helyzet, ön egy rokonának protekciója folytán bejutott a miniszteriumba — csak nem fogja oda nyugul elvinni a vidéki kis libát? Felébredt önben a nagyravágás és ez a démon oltotta ki azt a szerelemnek nevezett valamit, a mit irántam érezett; tudatára ébredt önbecsének — küzd és ha majd jó magasan felkuszott a póznán, ki tudja miféle arany virág lesz ottan a pályabér... oh az a neveléses önhitség, mely mindig haboz: vajon nem olcsón adja-e azt a rengeteg szerencsét saját becses személyében.

— Ne olyan keserűen édes kis leánykám, hát tegyük fel, hogy olyanformán van. Én itt e megyében kicsiny bár, de olyan állást foglaltam el, hol remélhettem, hogy nehezen, de még is csak haladni fogok, ebben a hitben, ebben a gondolatban igyekeztem magát magamhoz láncolni, a mi — engedje, hogy e hitben maradhassak meg — sikerült is. Ekkor jött véletlenül nagybátyám ajánlata, hogy menjek föl a miniszteriumba, értékesítem ott a tudásmat, — elfogadtam, és valóban — mondjuk protekcióval — értékesítettem is, már tűrhetően felkész-

a dobpergést, a trombiták harsogását s látom, mint indul a csapatok egyrésze Fehéregyháza felé, a másik része pedig Maros-Vásárhely felé, hogy megkezdődjék a nagy tragédiának első felvonása.

Most, az imént elmúlt év őszén 51 éve volt mindennek, mi itt felrajzott emlékezetemben; 51 éve, hogy megkezdődött a nagy tragédia, mely most 50 éve ért oly szomorú véget.

Csendes az agyagfalvi térség már 51 óv óta. Csak az alkonyi szellő suttag egy bűbajos mesét az elmúlt szép napokról. Én azonban hiszem, hogy újból népes lesz, népes — még pedig akkor, midőn felavatjuk azt az emlékoszlopot, mely a maroknyi székely nép utolsó nagy nemzeti gyűlését idézi fel emlékezetünkben s mely egyszersmind tanúságot is tesz a székely nép kegyeletéről és áldozatkészségéről.

Adja Isten, hogy minél előbb úgy legyen!

Bíró Lajos.

Ujdonságok.

A Kaszinó tánczestélye.

— február 1.

Mindjárt egy hónapja lesz, hogy a profánlelkű herceg: *Karnevál* megjelent. Ismeretes, hogy élénk fantáziájú festők mikép szokták a csengő-bongó szánon érkező fenség érkezését megábrázolni. De ha az idén vettünk volna föl pillanatnyi képet a jelenetről, bizony nem szánon, hanem csónakon, lélekvesztőn vagy legalább is sárczipőben látnók a vig herceget. Másiképp soha sem lábalt volna el mihozzánk.

Az ő — és az idén kiváltképpen hosszú — uralkodásának a legfényesebb estéje kétségen kívül a ma tartott kaszinói tánczestély volt. Eseményszámba ment, hónapok óta erről beszéltek, várták már eljöttét. Voltak, de sokan, akik félve gondoltak rá, hogy valjon milyen sikerrel fog végződni a mulatság. Deficitről beszéltek. Hol kisebb, hol nagyobb volt az eredmény, de mindig csak deficit és deficit. Mert nem tételezték föl, hogy városunkban sikerrel lehetne mulatságot rendezni.

És csalódtak, s hogy mennyire csalódtak, azok tudják csak igazán megmondani, akik ott voltak, a kik benne éltek.

A vármegyeház dísztermének oszlopos foyer-ban izgatottan várta a frakkos rendezőség a hölgyeket. Kevéssel 9 óra után érkezett meg s a Rákóczi hangjai mellett vonult be az elnök, *Hollaki* főispán.

A csillárfényes ház forró levegője csapta meg

tam a „póznán”. Ám ezt előre nem tudtam, nem akartam, hogy hozzám legyen kötve, kinek bizonytalan a jövője, s ezért jobbnak láttam búcsuszó nélkül távozni el. De visszajöttem, és ismétlem magáért jöttem, s ha való az, hogy egykor igazán szeretett, nem vonja ki karját karomból, hanem folytatjuk így, kéz kézben életutainkat, a mig végére nem jutunk.

A lány megkísérlé feleletül kivonni a karját, de nem sikerült. A férfi erősen tartotta, sőt még a bal kezével is megfogta jeléül, hogy egykönnyen nem bocsátja el; erre az érintésre kitört belőle az erőszakkal visszafojtott indulat:

— Hogy való-e az, hogy igazán szerettem? Oh, Jenő, ne kérdezze azt, ne vétkezzen vele; olyan erősen, olyan igazán szerettem, a milyen erős és igaz az egy örök Isten. Egész valóm, teljes lényem felolvadt, átalakult ebben a szerelemben, a mi a dalos madárnak az Isten szabad levegője, a mi a virágnak a napfény, a mi az alvó természetnek a tavasz életkeltő lehellete, az volt nekem ez a szerelem... nem ember, nem ideál, félisten volt maga előttem, kinek szava szent, megmáshíthatatlan oltárképem volt, mely elé imádkozva borultam le.

— A férfit, bár beszéde, hangja arról tanuskodott, tudatával bir mennyire uralja ez egyszerű leány lelket, — mégis annyira meglepte ez a szenvedélyes kitörés, hogy egy önkénytelen mozdulattal elengedte a kezét, az meg kivonta karját, megállt kísérelője előtt s ismét ugyanazon halk, szenttelen hangon — melyre talán a hosszú évek keserve szoktatta — folytatta:

— Az oltárkép, melyet úgy imádtam, melyet tiszta szüinaranyak hittem, lehullt, összetört... Önnek rég megbocsátottam, mindenki olyan a milyen; magamat, hiszékeny ostoba szivemet örökre megvetem. Az első érintésre összetört bálvány nem arany volt, még csak imitáció sem... cserép volt, közönséges hitvány cserép.

És megindult egyedül, kísérelője úgy állt ott mozdulatlanul, némán, fájós, fáradt szemekkel nézte mint halad lassan-lassan tovább, mint tűnik el szemelől, mint nyeli el a sűrű, mély, sötét szürkület.

Dorosné.

az érkezőket. Tearózsák kábitó illata vegyült össze mámorosan intenzív parfümökkel, amint a sühogó selymek, csipkék közül áradoztak. A zene első ütemére megdobbantak a lázas szívek, kipirultak a hamvas üde orcák és mikor először indultak táncba az édes babák, úgy érezték e ritka gyönyörűség mámorában, hogy egy egész világot hódítanak meg... Pedig...

A karzaton is diszes hölgyközönség foglalt helyet, méltó milióként szolgálva a tánczoló közönségnek.

Hamar felmelegedtek a kedélyek, a mely így aztán mindvégig is megtartott s régen feljött volt már a nap, amidőn a társaság oszladozni kezdett, egy felejtetlen est édes emlékeit vívén magával...

A megjelent hölgyek névsora a következő: *Asszonyok*: dr. Damokos Andorné, Demény Ferenczné, Demeter Dénesné, özv. Doros Györgyné, Felek Pálné, Hann Károlyné, Hollaki Áর্থurné, Homolay Lajosné, Jakab Gyuláné, Jeney Albertné, Koncz Arminné, Krausz Ernőné, László Domokosné, Lántzky Sándorné, Licht Gyuláné, dr. Mezei Ödönné, Németh Albertné, Nosz Gusztávné, dr. Solymossy Lajosné, Szabó Gáborné, Szabó Farkasné, Tomcsa Sándorné, Ugron Istvánné, dr. Válcsik Ferenczné.

Leányok: Bokros Irén, Doros Iluska, Fekete Irén, Finta Lina, Hann Peppi és Hermin, Jakab Erzsit és Ilonka, László Mariska, Lántzky Piroska, Madarász Irén és Bea, Reichert Mari, Steinburg Pepi, Scheffler Irma.

Kinevezés. A kultuszminiszter *Galter* Eliz tanítónőt, *Galter* építész leányát, az etédi iskolához kinevezte.

Emléket az agyagfalvi réten! Az emlék javára adakoztak Nagy Tamás főszolgabíró gyűjtőívén 24 kor. 60 fillér, Czeglédi népbank 1 kor., Szarvasi takarékpénztártól 10 kor., Vida Mózes gyűjtőívén 14 kor. 12 fillér., György Sándor önkéntes gyűjtése 7 kor. 8 fill., agyagfalva községétől 20 kor., a Dal-egyletetől 18 kor., az Olvasó-körtől 6 kor., a temetkezési egylettől 4 kor., összesen 69 kor. 20 fillér Betegh Páltól. Összesen 104 kor. 80 fillér. Ezt hozzáadva a már begyűlt 2113 kor. 54 fillérhez, az alap összege tesz 2218 kor. 34 fillért. Fogadják a nemesszivű adakozók hazafias adományaiért a végrehajtó-bizottság hálás köszönetét. *Ferenczi* János végrh. biz. pénztárnok.

Városi pénztár megvizsgálása. A belügyminiszter *Bene* Dezső belügyminiszteri számellenőrt a városi számadások felülvizsgálata végett városunkba küldte. Bene a pénztárt megvizsgálta s azt a legnagyobb rendben találta.

Városi közgyűlés. Székelyudvarhely város képviselőtestülete e hó 1-én dr. *Gyarmathy* Dezső elnöke mellett rendkívüli közgyűlést tartott. A tanács által a bérkocsi iparról alkotott és előterjesztett szabályrendeletet elfogadták. A kegyeletház bizottsága által kért ingyen telket a barompiacztéren a nyitandó új utca mentében 1200 □ öl nagyságban megadták. Előterjesztett az aszfalt szerződés is. A The Neuschattel cég a megirt és neki megküldött szerződés ellen egy pár csak lényegtelen kifogást emelt, amelyet a képviselőtestület, utánjavítani határozott. Szózatétetett, hogy valjon a kapukig vezető aszfalt megkoczkáztassék-e, avagy teljesen simán hagyassék. Mivel a megkoczkáztott aszfalt az árat □ méterenként 1 koronával emelné, de meg aztán a sűrűn egymásután következő kapuk a járdát teljesen elcsufítanák és óriási tisztítási munkát igényelnének, a közgyűlés olyan értelemben határozott, hogy a város által tervbe vett négy méteren belül tehetik csak azt meg saját terhükre az egyes háztulajdonosok. Tárgysorozatra volt felvéve a polgármesternek azon kérése is, melyben egy leltározó bizottság kiküldését kéri. A képviselőtestület a teljesen megindokolt kérést figyelemre méltatta s ilyen értelemben határozott. Az iskola-bizottság azon kérésének, hogy hogy az óvoda udvara megporondoztassék és egy fatartószin állíttassék fel, hely adatott. A tanács javaslatot tett arra vonatkozólag, hogy a kisedővönöknek faátalányuk kiadassék. A közgyűlés által az általán 70–70 koronában állapított meg. A tárgysorozat utolsó pontját azon előterjesztés képezte, melyben a helybeli állomásfőnöknek a forgalmi kimutatás megszerkesztéséért, jutalmazása hozatott javaslatba. A mindenesetre fáradságos munkáért a közgyűlés a jutalomösszeg nagyságát 100 koronában állapította meg. A közgyűlés, mely délután 3 órakor kezdődött, már 6 óra előtt véget ért.

Kadétiskola Segesvárott. A nagyszabedni hadtestparancsnok haragszik Nagyszabedre, mert a város

nem akar helyőrségi kórházat építeni. Elhatározta tehát, hogy felsőbb helyen a nagyszabedényi kadétskolának Segesvárra áthelyezését fogja indítványozni. Előbb azonban kérdést intézett Segesvár város közönségéhez, hajlandó-e 2 tisz, 170 növendék és egyéb személyzet elhelyezésére alkalmas épületet emelni. A tanács, majd a városi közgyűlés a hadtestparancsnok ajánlatát elfogadta s így hát nemsokára kadétskolát kapnak a segesváriak.

Uj városi pénztárnok. A felszaporodott városi pénztári teendők tették szükségessé egy második pénztár felállítását. Ez állásra a képviselő-testület jan. 29 én tartott rendkívüli közgyűlésében egyhangulag *Simó Mátyást* választotta meg, ki az esküt nyomban le is tette.

A Művészvilág legutóbbi száma ismét csak azt bizonyítja, hogy ilyen kitűnően szerkesztett, fényesen illusztrált hetilapja még nem volt a magyar közönségnek. Zemplényi P. Gyula vezércikkében „Röpke gondolatok a magyar becsületéről” — amugy magyarán kimondja az igazat Novellákat hazai írónk közül Bárony István és Friderik Imre írtak a füzete a külföldiek közül Klein Hugó és Ragna Hörbye, elbeszéléseivel Lauka Gusztáv veterán írónk és Sas Ede, a fiatalabb nemzedék egyik kiváló tagja verseikkel szerepelnek Színházi bírálatok, rendkívül bő irodalmi „mozaik” rovat egészítik ki a füz etet, melynek gyönyörű címlapját Polgár Károly, Münchenben élő hazánkfia, többi illusztrációját pedig Józsa Károly, Kober Leó és néhány nevesebb külföldi művész rajzolta. A „Művészvilág” újonnan be lépő előfizetői ajándékul kapják a díszes és tartalmas karácsonyi albumot. Előfizetési ár egész évre 16 korona, egy óra 1 korona 60 fillér. Megrendelhető a kiadóhivatalban (Budapest, VI., Podmaniczky-utca 1. sz.)

Iparosok fillérestélya. A Polgári önképzőkör fillérestélyét holnap 5-én is megtartja, dacára a mai tréfás vigestélynek, mivel nagyon bizik abban, hogy a mai fiatalságot nemhogy két napi, de talán egy heti folytonos mulatság sem fárasztaná ki. A rendezők ez estélyre is élvezetes programról gondoskodtak. *Zakariás Margitka* énekel, *Spaller József*, *Jakab Miklós* felolvas, *Szalay Béla* szaval, *Donáth Albert* fuvalázik. Az estély rendezői: *Orbán Erzsé*, *Jakabos Kata*, *Csiky Albert*, *Válentsik Endre*.

Pusztuló székelyipar. Ilyen címmel Csik-Szeredában megjelenő „Csiki Lapok” egy rövid újdonságot közöl, a melyben szomorúan konstatálja, hogy ahelyett, hogy a Székelyföldi iparvállalatok szaporodnának, még a régiek is beszüntetik az üzemet. Így történt az, — mondja az említett lap — a *Lántzky Sándor* szentkeresztbányái és nagybacsoni vashámorjával is. Biztos tudomásunk van arról, hogy ez nem történt meg, s nem is fog egyhamar megtörténi, mivel a gyárnak már úgy itt minálunk, mint keletfelé hatalmas, jól megteremtett piacza van, s üzemi körét évről-évre erősíti. Felkérjük tehát t. lap-társunkat, hogy ezt tudomásul venni sziveskedjék.

A Kaszinó közgyűlése. A székelyudvarhelyi Kaszinó 28-án délután saját helyiségében tartotta meg évi rendes közgyűlését dr. *Solymossy Lajos* elnöklete s a tagok élénk részvétele mellett. Az elnöki megnyitó után *Koncz Aurél* titkár tette meg érdekes jelentését, melyben röviden kiterjeszkedett az egyesület életének éveire, a mely a folyó évben immár negyedik. Az egyesület 1860. április 30-án alakult meg, amikor tagjainak száma 150 volt. Az egyesület fennállása 1893-ban vált prekáriussá, amidőn a tagok száma nagyon lepadt, s az egyesület nem nyújtotta tagjainak azokat az előnyöket, a melyeket a mai korban egy ilyen egyesülettől megkívánhattak. És ekkor látták be azt társadalmunk vezetői, hogy arra föltétlen szükség van, azt elpusztulni nem engedhetik. Buzgalommal látták a felelevenítéshez, s fáradságukat siker koronázta, a kaszinói élet ma teljes virágában van. Rátért majd jelentésében az elmúlt év történetére s felemlítette, hogy a Kaszinó hazafias kötelességét úgy a m.-vásárhelyi Kossuth-szobor leleplezésén, mint a segesvári Petőfi-ünnepélyen teljesítette, mivel magát mindkét helyen képviseltette. A jegyző jelentését a közgyűlés tudomásul vette s jegyzőkönyvi elismerést szavazott érte. Majd a pénztárnok és könyvtárnok tették meg jelentéseiket. *Molnár Sándor* jelentésében felemlítette, hogy az egyesület közeledik a vagyonosodáshoz, amennyiben kilátás van arra, hogy az adósságától egy-két év alatt megszabadulhat. A folyó év bevételeit 2208 frt 59 krban, míg a kiadásokat 2074 frt 40 krban irányozta elő. Az 1899. év pénztári maradványa 163 frt 59 kr. Passiva, takarékpénztári tartozás 700 frt, ami azonban a hátrálékos tagdíjakkal fedezve van. — *Lázár József* könyvtárnok jelentette, hogy az 1899. év végén a könyvtár állása: 592 drb könyv 790 frt 08 kr értékben. A vizsgáló bizottság jelentése tudomásul vétetett. Tárgysorozat rendén elnök a helyiség kibővítésére tett javaslatot. A közgyűlés ez ügyben úgy határozott, hogy ha a vagyon engedi,

s a tagok száma szükségessé teszi, a helyiséget kibővíti és új butorokkal látja el. Végül a tisztikar lemondása után az új választottak meg. Elnök lett *Hollaki* főispán. Alelnökök: *Sándor Móz* és dr. *Solymossy Lajos*. Titkár *Koncz Aurél*. Könyvtárnok *Lázár József*. Pénztárnok *Molnár Sándor*. Gazdák: *Hlatky Miklós*, *Szombatfalvy Lajos*, *Ádám Albert*. *Választmányi tagok*: Dr. *Damokos A.*, *Diemár K.*, *Dioszeghy S.*, *Bedő F.*, *Fás Gy.*, Dr. *Gyarmathy D.*, Dr. *Kovács M.*, Dr. *Mezei Ö.*, Dr. *Ráczkő S.*, *Hoffmann S.*, *Ugron I.*, Dr. *Válentsik F.*, *Gyarmathy F.*, *Illyés M.*, *Gróf Lázár Á.*, *Szabó A.*, *Flórián K.*, *Homolay L.*, *Persian J.*, *Kovács D.*, *Györffy T.*

Magyarország és a külföld. Ily cím alatt már négy év óta megjelenő díszes albumalaku folyóiratot szerkeszt és ad ki *Zimmer Gyula* Budapesten, a melyben a magyarországi megyék tisztviselőinek fényképpel ellátott életrajzát, továbbá a megye rövid monográfiáját írja meg. Zimmer már egy pár nap óta városunkban tartózkodik, hogy az adatokat személyesen gyűjtse össze. Az érdekes folyóirat előfizetési ára félévre 12 kor. Hisszük, hogy az érdekes vállalatnak itt megyénkben is számos előfizetője találkozik s az összes közigazgatási tisztviselők, városi előkelőségek készséggel fogják az adatokat Zimmer ur rendelkezésére bocsátani.

A tréfás vig-estélyre az összes előkészületek már befejeztettek, s a rendező bizottság az elé nagy várakozással tekint. Az estélyen mindenféle étel- és italneműnek szabott ára lesz, a melynél többet senki sem tartozik fizetni. A felszolgálást, valamint az el-árusítást e célra felkért hölgyek fogják teljesíteni.

Öngyilkosság. *Gellérd Juliánna* mosonó f. hó 2-án késsel a nyakát átmetszette s mintegy 3 órai szenvedés után, amely alatt a kórházba is szállították, meghalt. Tettének okául még a nyáron, amidőn egy vízbe érő ágra felakasztotta volt magát, amikor megmentették — a nyomort mondta.

Nemes családok. *Pálmay József* Udvarhely-megye nemes családjai című könyvének előfizetési terminusát március hó 20-ára tűzte ki, ameddig az adatok is beszolgáltatódnak.

Katonahangverseny. Mint már említettük, a katonai hangverseny folyó hó 24-én, a vármegyeház dísztermében visszavonhatatlanul meg fog tartatni.

Diák-bál. A farsang krónikája egy szépen sikerült estélylyel gazdagabb. A református kollegium mulatsága volt ez, mely megnyitotta a farsangot és szépen nyitotta meg. Január 27-én a megyeház fényes teremében világos virradtig tartott a táncz, az önfeléd jökedv. A táncz hevében kipirult arcok, a mámortól ragyogó szemek, a csapongó, önfeléd vig-ság, valami fényes, aranyos színnel tölték be a termet, a táncz istenasszonya édes mosolylyal, rózsaszín ruhában ott lebegett köztük, szívükbe csodás melegséget, jóleső boldogságot árasztott s arany pohárból nyújtott bufelejtöt, a homlokokról meg lecsókolta az élet gondjait. Pajkos ámorok repkedtek szerteszét s csintalan nevetéssel szórták finom pengésű nyilaikat; kis anygalkák legyezgeték a kihevült férfiarczokat picziny szárnyaikkal... Nem volt ugynevezett fényes mulatság ez, de volt egy olyan ragyogása, mely majdnem páratlaná teszi, megkülönbözteti a többtől: az az otthonias, közvetlen melegség, az az aranyos jóleső hangulat, melyet, mintha jókedvéből lehelt volna oda Therpsychore, olyan volt, mint virágon a himpor. Az anyagi siker is megfelelő. A szép cél szépen hajtott; 150 korona a tiszta bevétel. Tehát ezzel meg van vetve a „kirándulási alap”. A jelenvolt hölgyek közül a következők neveit sikerült feljegyeznünk:

Lányok: *Barra Iona*, *Bartha Margit*, *Bartha Iluska*, *Bokross Irénke*, *Doros Iluska*, *Ehrenreich Sarolta*, *Félegyházy Mariska*, *Ferenczi Ilonka*, *Ferenczi Zsuzsika*, *Gecse Berta*, *Galter Eliz*, *Jäger Miczi*, *Keresztes Erzsé*, *Lántzky Emma*, *Lányi Rózsika*, *br Orbán Ella*, *Paál Juliska*, *Ravasz Gizella*, *Rédiger Erzsé*, *Sánta Aranka*, *Szabó Ilonka*, *Szilveszter Berta* és *Pepi*, *Tompa Etelka*, *Zakariás Margit*.

Asszonyok: *Bartha Károlyné*, özv. *Doros Gy.-né*, *Fejes Áronné*, *Ferenczi Gyuláné*, *Galter Jánosné*, *Gálffy Endréné*, *Gecse Gyuláné*, *Jäger Józsefné*, özv. *Jeney Albertné*, *Koncz Árminné*, *Kovács Albertné*, *Lányi Imréné*, özv. *Miklósi Károlyné*, báró *Orbán Bódogné*, *Ravasz Miklósné*, özv. *Szabó Károlyné*, özv. *Szilveszter Dénesné*, özv. *Török Pálné*, özv. *Zakariás Józsefné*. — A négyeseket 40 pár tánczolta.

Állatkiállítás. Az erdélyi gazdasági egyesület állatkiállító szakszatyája, mint Kolozsvárról jelentik,

elhatározta, hogy az idén szeptember elején állatkiállítást rendez, a melynek díjára a kormány 14.000 koronát fog adni. *Bánffy György* gróf lemondott az idén elnökségéről, mert a párisi kiállításon lesz elfoglalva.

Magyar Szó. Ez alatt a cím alatt új napilap indul meg a fővárosban február elsejével. Pártoktól teljesen függetlenül, a legtisztább szabadelvéseket fogja szolgálni, jelszavul az igazság szent elvét írta zászlajára, mely körül a magyar újságírók színe-java csoportosul. Naponként este 6 órakor jelenik meg s így a vidéki olvasók az ország legtávolabb eső részén is már korán reggel kezükhöz kapják az újságot. Az új lap szakítani fog a napilapok megrögzött sablonjával s formában úgy, mint tartalmában új és eredeti lesz. Pontos, megbízható értesülések, aktuális közlemények, az igazságnak pártatlan kimondása bizonyára hamarosan népszerűvé teszik az új lapot, a melynek előfizetési ára egész évre 28 korona, egy óra 2 korona 40 fillér. Egyes szám ára 10 fillér. Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal, Budapest, Sarkanyus-utca 3. sz.

A Kaszinó tánczestélyén felülfizettek: *Hollaki Arthur* 12 kor., dr. *Kovács Mór* 6 kor., *Gál János* 4 kor., dr. *Válentsik Ferencz* 4 kor., dr. *Damokos Andor* 3 kor., *Tomcsa Sándor*, *Farczady K. Lajos* 2—2 kor., *Licht Szabó Farkas* 1—1 kor., *Leichtner Gyula* 2 fillér.

Czipők a párisi kiállításon. Említettük és annak idején hsszasabban foglalkoztunk vele, hogy a párisi kiállításra *Orbán Nagy* és *Tamás* czipészek négy pár czipőt készítettek és küldtek fel. Most a kiállítókhöz csatlakozott *Bartha András* czipész is s elismerésre méltó két pár czipőt készített és küldött el a párisi kiállításra.

Az új bankjegyek. Az új megegyezés szerint tudvalevőleg tíz, husz, ötven, száz, továbbá ötszáz és ezer koronás jegyek fognak forgalomba kerülni. A tizkoronás jegyekből 18 millió darab, a huszkoronás jegyekből 10 millió darab, az ötven- és százkoronás jegyekből öt-öt millió darab és végül az ötszáz- és ezerkoronás jegyek mindenikéből háromszázezer darab fog két év lefolyása alatt forgalomba bocsáttatni. A kibocsáttást szeptemberben fogják a huszkoronás jegyekkel megkezdeni és ezt 1901. január 1-én a tizkoronás jegyek és nemsokára rá az ötvenkoronás jegyek kibocsáttása fogja követni. A száz-, ötszáz- és ezerkoronás jegyek kibocsáttása csak mintegy két év múlva fog megtörténni.

Nyugalomba vonult tanítónő. *Máthé Jánosné Teslák Ágnes* vargyasi áll. tanítónő huszonöt esztendei e téren töltött munkálkodása után a jól megérdemelt nyugalomba vonult. Ez alkalommal szép ünnepélyt rendezett az iskola előljárósága m. hó 30-án, amelyről tudósítónk következőleg számol be: Ritka szép és megható ünnepély folyt le a mai nap községünkben. Ugyanis *Máthé Jánosné sz. Teslák Ágnes* tanítónő huszonöt évi hű szolgálata után jól megérdemelt nyugalomba lépven, a vargyasi állami iskola tanítótestülete és az összes gyermekeseregől igen szívélyes szavakban ma bucsuzott el. Hogy milyen volt e bucsuzás, azt leírni alig lehet, azt látni kellett. Megható jelenet volt a gyermeki szívekhez szóló hallani egy 25 évet a tanító pályán töltött nőt, intve és figyelmeztetve őket az iskola falai közt hallott és megtanult dolgoknak az életben leendő megtartására; szülőik, előljáróik tiszteletére, a haza és vallás szeretetére. Oly dolgok ezek, melyek hallására lehetetlen a szemeknek szárazon maradni. Ebből az alkalomból kifolyólag községünk értelmesebb tagjai, legfőképp a gyermekes szülők hivatva érezték magukat, hogy a távozó tanítónő előtt a hála és szeretet adóját lerójják, ki oly hosszú időn keresztül oktatta gyermekeiket. Egybegyültek tehát mintegy 30-an és *Daniel Lajos* gondnoksági elnök vezetése alatt felkeresték a délutáni órákban *Teslák Ágnes ny. tanítónő*, ahol és akinek tiszt. *Kisgyörgy Sándor* helybeli lelkész és esperes igen találóan tolmácsolta szíveik érzelmeit. Elmondta, hogy a nyugalomba vonult tanítónő mily fontos hivatást töltött be 25 év lefolyása alatt, úgy az iskolában, mint az életben. Meghatotta illető tanítónő ezen nem várt kitüntetés s megköszönve a figyelmet, azon ígéretet tette, hogy ezután sem szünik meg közséje javát és előhaladását munkálni. Ó — ugymond — csak az iskolára nézve vonult nyugalomba, de az élet munkájában nyugalom nem ismer. Kéri a tanítótestületet, hogy az általa félbehagyott fontos tanítói hivatásának, mint eddig, úgy ezután is tegyen eleget, hogy virágozzék a haza, az egyház. Erre szünni nem akaró éljenzés következett. Nagy volt a tisztelgők meglepetése, midőn a szívélyes házigazda és gazdaszony szokott jóindulatukból kifolyólag egy díszes s gazdagon felterített hosszú asztalhoz telepített mindenkit és jó magyaros étellel és itallal jó székely szokás szerint megvendégelt. Felköszöntök hosszú

sorozatával telt el az este egész a késő órákig. Él-tetve lettek: vármegyénk derék tanfelügyelője *Sándor Mózes*, *Daniel Lajos*, az ünnepelt több ízben stb.

A ref. koll. táncmulatságán felülfizettek:
Babos István 20 fil., Bagossy Béla máv. főnök 5 kor., Becsek Aladár 2 kor., Boros Domokos 20 fil., dr. Damokos Andor 4 kor., Deák Béla 20 fil., Ehrenreich Albert 1 kor., Fejes Áron 2 kor., Ferenczi Béla 20 fil., Ganea János 30 fil., Gidófalvy Kázmér Woldorf 4 kor., Gönczi Lajos 6 kor., Gönczi Gábor 1 kor., Gyertyánffy Albert, Gyertyánffy Gábor 5 - 5 kor., Hann Arthur 10 fil., Hollaki Arthur 10 kor., Ilyés Ferenc 8 kor., Ilyés István 2 kor., Jakab Tibor 20 fil., János Béla 2 kor., Kardos Géza Csege. 2 kor., Kádár Dénes 3 kor., Kállay Ferenc 2 kor., Kecskés József 20 kor., Klein Béla 40 fil., Kollát Lajos 20 fil., dr. Kovács Albert Csege, 5 kor., Kovács Dániel 2 kor., Kovács Lajos 1 kor. 11 fil., Kőkössi Károly K.-Vásárhely, 16 kor., Kőkössi Károly 1 k., Lányi Imre 20 fil., dr. Mezei Ödön 10 kor., özv. Miklósi Károlyné 4 kor., N. N. 1 kor., dr. Nagy Sámuel 8 kor., Pál Károly, Persián János 1—1 kor., Ravasz Árpád 4 kor., Ravasz László, Ravasz Miklós 1—1 kor., Simó Balázs 2 kor., Solymossy Endre 4 kor., Solymossy János 2 kor., Szabó András 4 k., Szabó Árpád, Szabó Gábor Csege 2—2 kor., Szabó Gábor, Szentés Albert 10—10 fil., Szörnyű Béla 20 fil.

Problemák.*

— Irta: Kenedi Géza. —

Az emberek jelleme és az égi testek mozgása közt lényeges hasonlóság van.

Vannak jellemek, amelyek csak röpitő erővel bírnak Szenvedélyes, fékezetlen, szilaj lelkek, mérséklet nélkül, kevés vagy semmi józansággal. Ezeket az életben csak a maguk röpitő ereje viszi és vagy elégnék, vagy szétrobbannak, mint a meteor.

Vannak ismét olyanok, amelyek röpitő erő és lendület híján csak maguk körül forognak és végül ömagukban megfeneklenek. Tétlen, passzív, vagy önző karakterek, maguk körül való forgásuk gyorsasága szerint.

Az igazi értékes jellem nagy röpitő erőt hordoz magában, de helyes forgás által van mérsékelve.

Akarod, hogy megbecsüljenek?
Kezd magad.

Van valami varázsa a női léleknek, mely mint egy kiengesztelő szelid sugár, megaranjossa a lét tökéletlenségeit és virágot fakaszt ott is, a hol a természet keze csak sivar élet-törvények szikláit bírta fölhalmozni.

Miért követeljük meg a nőktől a korrekt, zárkózott és tartózkodó magaviseletet?

Hát miért szoktuk az ajtót bezárni, hacsak azért nem, hogy azon illetéktelen emberek vagy tolvajok be ne tolokodjanak?

A kacérság voltaképpen nem más, mint folytonos hazugság. Arra van alapítva, hogy az emberekben nagyon is közvetlen tetszést és óhajt idézzon elő a tetszelgő nő iránt. Vagy ha rejlik, annál hamarabb vége van. Már most ez egy darabig vonzó lehet (ámbátor az ilyen vonzalmakra a nemesebb értelemben vett nő aligha pályázik), de utóvégre is megszűnik annak hatása, ha kitetszik, hogy csak charlatanizmus és a folytonos ígérő magaviselet mögött nem rejlik semmi teljesezés.

Az asszonyi megbízhatatlanság kezdete az asszonyi kacérság. Száz asszony közül, aki eféle kalandba ereszkedik, körülbelül 50 bele is ég, legtöbnyire maga sem tudja hogyan.

Egy szellemes hölgy egyszer beszélgetes közben ezt mondta nekünk:

— Hogy önök, férfiak, nem ismernek minket, abban semmi különös nincs; de annál különösebb, hogy mi magunk sem ismerjük magunkat és sohasem tudjuk, mit hoz a legközelebbi 5 perc?

A legjobb szépítő-szer után méltóztatik kérdezősködni?
Ime:

Ártatlan szív, tiszta gondolkodás, üde kedély, tiszta beszéd, természetes magaviselet, tiszta lakás, szorgalom, munka, tiszta friss víz, mérsékelt sport, a szabad levegőn és minél kevesebb udvarló.

A szerelem az egész embert érdekli, a maga egyetemes világával. Aki tisztán fizikai viszonyoknak gondolja, az emberiséget az állatiasság felé akarja süllyeszteni; aki tisztán szellemi viszonyoknak, az pedig az angyalok felé akarja emelni, akik tiszta lelkek. Az ember azonban csak ember.

A szerelem eszménye: a test és a lélek teljes összhangja Akármelyik hiányzik belőle, tökéletlen és esendő viszony.

Vannak szerelmek, amelyek szóra sem érdemesek.

Teremnek, mint az útszélen a bogács; több ágat is hajtának egyszerre; virágzanak rövid ideig, de csak úgy, ahogy Azután szűrés lesz a virág; az egész növényt ellepi az út pora és odalesz, mialatt még minden zöld körülötte.

Az a nő, aki habozik, hogy meghozzon-e valami áldozatot azért, akit szeret, az ne hozza meg.

* Szerzőnek ily cím alatt, a Légrády Testvérek kiadásában Budapesten most megjelent könyvéből. A könyv ára díszes kötésben 3 kor. 60 fillér. Megrendelhető a Pesti Hírlap kiadóhivatalánál, Budapest, Váci-körút 78.)

Modor és műveltség: Két egyformán elekelő szabásu ruhában sétáló gentlaman az utcán. Az egyik tőkfilkó, a másik genie.

A nők kara: Nyomorult zsarnokok, lelketlenek és csalárdok ezek a férfiak; de azért mégis — szeretjük őket.

A férfiak kara: Szeszélyes, megbízhatatlan és ingatag teremtések ezek a nők, de azért mégis — szeretjük őket.

Szerkesztői üzenet.

Kéziratok nem adatnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

K—s B—nk. H—tt. Cikkét átolvastuk. Egy chinai szerkesztő a következőleg válaszolna rá:

Oh, nap és hold jeles testvére! Tekints a te aláztos rabszolgádra, aki lábánál fetreng és csókolja talpad nyomát. Engedd meg neki kegyelmesen, hogy szójjon és éljen. Gyönyörrel olvastuk kéziratodat. Óseink, csontjaira esküszünk, hogy sohasem láttunk hasonló remekművet. Ha kinyomatnók, ő felsége a császár elrendelné, hogy tekintsük minta gyanánt és ne közöljünk mást, csak a mi hozzá hasonló. De minthogy tizezer év előtt nem kerülne hozzá hasonló, remegve adjuk vissza a cikket és ezerszer kérjük bocsánatodat. Lásd, kezem a lábamon és szolgálja vagyok a szolgálódnak.

Vigye el kérjük, mivel nem őrizhetjük meg azt.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Farczady K. Károly
és **Máthé János** utócai fűszerüzletében
egy-egy tanoncz felvétetik.

Meghívó.

Van szerencsém a Bőryanag beszerzési szövetkezet t. részvényes tagjait, igazgatóságát és felügyelő bizottságát folyó év február hó 4-én d. u. 3 órakor a régi városháza termében tartandó rendes évi közgyűlésre tisztelettel meghívni.

Sz.-Udvarhely, 1900. február hó 1-én.

Gr. László Ádám,
igazgató-elnök.

Sz. 2895—1899.
tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A székelykereszturi kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy *Bandi István* sz.-kereszturi lakos végrehajthatónak Fekete Dénes csekefalvi végrehajtást szenvedő elleni 48 frt tőkekövetelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a sz.-udvarhelyi kir. törvényszék (a sz.-kereszturi kir. járásbiróság) területén levő n.-kei 71. sz. tjkvben foglalt 732. és 733. hrsz. egész ingatlanra 4 frt;

Sz. 879—1900.

szb.

Pályázati hirdetmény.

A nagygalambfalvi körjegyzői állásra, mely következő javadalmazással van egybekötve: évi fizetés 800 korona, anyakönyvvezetői tiszteletdíj 200 korona, lakbér 100 korona, iroda átalány 80 korona, utazási átalány 60 korona, a pályázatot kihirdetem.

Felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerűen felszerelt pályázati kérésüket **folyó évi február hó 16-ig** hozzám annál bizonyosabban adják be, minthogy a később beérkező folyamodványokat figyelembe venni nem fogom.

Székely-Keresztur, 1900. január hó 24-én.

Gálffy Kálmán,
főszolgabíró.

Sz. 880—1900.

szb.

Pályázati hirdetmény.

A kissolymosi körjegyzői állásra, mely következő javadalmazással van egybekötve: évi fizetés 800 korona és mellékjárulékok, a pályázatot kihirdetem.

Felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerűen felszerelt pályázati kérésüket **folyó évi február hó 16-ig** hozzám annál bizonyosabban adják be, minthogy a később beérkező folyamodványokat figyelembe venni nem fogom.

Székely-Keresztur, 1900. január hó 24-én.

Gálffy Kálmán,
főszolgabíró.

n.-kei 146. sz. tjkvben foglalt 69/1. és 69/2. hrsz. egész ingatlanra 166 frt, 70/1., 70/2., 71. és 72/1. hrsz. egész ingatlanra 201. frt, 1874/1. hrsz. ingatlanra 2 frt, 55/1. hrsz. ingatlanra 14 frt, 66., 67. és 68. hrsz. ingatlanra 15 frtban az árverezést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1900. évi április hó 6-ik napján délelőtti 9 órakor Nagy-Kede község-házánál** megtartandó nyilvános árverésen és megállapított kikiálltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át vagy készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Székely-Keresztur, 1890. december 30.
Kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság.

Veress,
kir. albiró.

Két nagy
világos udvari szoba butorozva vagy anélkül
kiadó.
Bővebbet a kiadóhivatalban.

Richter-féle

Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves háziszser ellentállt az idő megpróbálásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik közvényenél, oszónál, tagszaggatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment. elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű háziszser, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerárban készletben van; fő raktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebb-bérbéki utánzat van forgalomban. **Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter cégjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.**

RICHTER F. AD. és társa, RUDOLSTADT
cs. és kir. udvari szállító.

